बभूव तेषां परमप्रहर्षस्तेनाप्रमेयेण समागतानां । स चापि तान् प्रेक्ष्य किरीटमाली ननन्द राजानमभिप्रशंसन् ।
यमास्थितः सन्न जघान पूगान् दितेः सुतानां नमुचेर्निहन्ता । तमिन्द्रवाहं समुपेत्य पार्थाः प्रदक्षिणञ्चक्रुरदीनसत्त्वाः ।
ते मातलेश्चक्रुरतीव हृष्टाः सत्कारमग्र्यं सुरराजतुल्यं । सर्व्वान् यथावच्च दिवौकसस्ते पप्रच्छुरेनं कुरुराजपुत्त्राः । ११९२०
तानप्यसौ मातलिरभ्यनन्दत् पितेव पुत्त्राननुशिष्य पार्थान् । ययौ रथेनाप्रतिमप्रभेण पुनः सकाशं त्रिदिवेश्वरस्य ।
गते तु तस्मिन्नरदेववर्य्यः शक्रात्मजः शक्ररिपुप्रमाथी । शक्रेण दत्तानि ददौ महात्मा महाधनान्युत्तमरूपवन्ति ।
दिवाकराभाणि विभूषणानि प्रियः प्रियायै सुतसोममौत्त्र । ततः स तेषां कुरुपुङ्गवानां तेषाञ्च सूर्य्याग्निसमप्रभाणां ।
विप्रर्षभाणामुपविश्य मध्ये सर्व्वं यथावत् कथयाम्बभूव । एवं मयाऽस्त्राण्युपशिक्षितानि शक्राच्च वाताच्च शिवाच्च साक्षात् ।
तथैव शीलेन समाधिनाऽथ प्रीताः सुरा मे सहिताः सहेन्द्राः । संक्षेपतो वै स विशुद्धकर्म्मा तेभ्यः समाख्याय दिवि
प्रवासं । ११९२५
माद्रीसुताभ्यां सहितः किरीटी सुष्वाप तामावसतिं प्रतीतः ।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि निवातकवचयुद्धपर्व्वणि अर्जुनागमने पञ्चषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६५ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो रजन्यां व्युष्टायां धर्म्मराजं युधिष्ठिरं । भ्रातृभिः सहितः सर्व्वैरवन्दत धनञ्जयः ।
एतस्मिन्नेव काले तु सर्व्ववादित्रनिस्वनः । बभूव तुमुलः शब्दस्त्वन्तरीक्षे दिवौकसां ।
रथनेमिस्वनश्चैव घण्टाशब्दश्च भारत । पृथग्व्यालमृगाणाञ्च पक्षिणामिव सर्व्वशः ।
तं समन्तादनुययुर्गन्धर्व्वाप्सरसां गणाः । विमानैः सूर्य्यसङ्काशैर्देवराजमरिन्दमं । ११९३०
ततः स हरिभिर्युक्तं जाम्बूनदपरिष्कृतं । मेघनादिनमारुह्य श्रिया परमया ज्वलन् ।
पार्थानभ्याजगामाथ देवराजः पुरन्दरः । आगत्य च सहस्राक्षो रथादवरुरोह वै ।
तं दृष्ट्वैव महात्मानं धर्म्मराजो युधिष्ठिरः । भ्रातृभिः सहितः श्रीमान् देवराजमुपागमत् ।
पूजयामास वै चाथ विधिवद्भूरिदक्षिणः । यथार्हममितात्मानं विधिदृष्टेन कर्म्मणा ।
धनञ्जयश्च तेजस्वी प्रणिपत्य पुरन्दरं । भृत्यवत् प्रणतस्तस्थौ देवराजसमीपतः । ११९३५
आघ्राय तं महातेजाः कुन्तीपुत्त्रो युधिष्ठिरः । धनञ्जयमभिप्रेक्ष्य विनीतं स्थितमन्तिके ।
जटिलं देवराजस्य तपोयुक्तमकल्मषं । हर्षेण महताविष्टः फाल्गुनस्याथ दर्शनात् ।
बभूव परमप्रीतो देवराजञ्च पूजयन् । तं तथाऽदीनमनसं राजानं हर्षसंप्लुतं ।
उवाच वचनं धीमान् देवराजः पुरन्दरः । त्वमिमां पृथिवीं राजन् प्रशासिष्यसि पाण्डव ।
स्वस्ति प्राप्नुहि कौन्तेय काम्यकं पुनराश्रमं । ११९४०
अस्त्राणि लब्धानि च पाण्डवेन सर्व्वाणि मत्तः प्रयतेन राजन् । कृतप्रियश्चास्मि धनञ्जयेन जेतुं न शक्यास्त्रिभिरेष लोकैः ।
एवमुक्त्वा सहस्राक्षः कुन्तीपुत्त्रं युधिष्ठिरं । जगाम त्रिदिवं हृष्टः स्तूयमानो महर्षिभिः ।
धनेश्वरगृहस्थानां पाण्डवानां समागमं । शक्रेण च इदं विद्वानधीयीत समाहितः ।
सम्वत्सरं ब्रह्मचारी नियतः संशितव्रतः । स जीवेद्धि निराबाधः सुसुखी शरदां शतं ।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि निवातकवचयुद्धपर्व्वणि इन्द्रागमे षट्षष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६६ ॥